

savo itin griežta cenučia, Just. Marcinkevičius expeline kalba sugelbijo pertekli tai, apie ką kalteti buvo dėnu-
džiama - tėvynės ^{valstybingumą} ~~savpratą~~, gintosios kalbos, lietuvišku-
ma, kultūros vabalą jis atskleidė savo dramatinės trilogi-
jos tektuose. Vienam iš kurinių „Martyde“ poetas
iškelia mūsų, jog tauta, kurianti savo rastiją į kultūrą,
pvivalc išlikti. Pagrindinis veikėjas vi atlieka šią minij-
išleidžia pirmąjį lietuvišką knygą ir puoseleja iiltį issau-
goti kalbą Prūsijos žemėje. Nors pati fabulosas Martynas
Martydas lyginia savo darbą su Sirfo kančia, tačiau
aplinkinici teigia, jog ūodis tarei į akmenį buvo ^{Krytink}
tas - priemonis, pati vabliausias žingsnis ėmęs ^{Krytink} /Marty-
das galbūtis būtingas nes priimties - rastijos pradžia,
būtingas iškelti vablos iš akmenės kurių turi valgyti
gintojai. Kalba vi gerai išklevyti norintys panaudoti. Nekilaf
nė esančiai gintinei išlaikyti gurbę vi egiestaving. Pareiga,
atlikama dėl Tėvynės gėrcių, gali padėti issaugoti išli-
ji išgelbėti ją nuo išterinės priimties.

Kiekvienas iš mūsų jaučia savius išpareigo-
jimus: meni - ūkininkus, finansininkus, kiti - emocijus u-
duvininkus. Išpareigojimas Tėvynei vi jos tautai - tai
- savo išteklis, noras dirbti dėl žalies išvadavimo, ge-

rovių. Vienu iški, jog tai - sunkus vi elang kantyti
bei jis yra reikalingantis darbas, tačiau atlygis - lietuvių
laivai vi vingybė - atperka via, kas buvo paaukota.

10 ž.

9

Kuriantis laikams, keičiančių žmonių
vertylės

Kuriantis laikams, keičiasi vi žmonių vertylės. Šiukai-
kinici žmonių dažnai rengeba vertinti vi suvoki: to, kas
buvo vablu monių kertos atstovams. Vienomenė stipriai vei-
kia ir urbanizacija. Žmogus iš savo gintariorių metas - kauno-
žmogos urbanusiai ryži su gamta, senaja tradicija. Dažnai
vi vertinti tik tai, ką turi aplink savę kardinier - namus,
kurie netinkia paguodos vi žibumas, o tik prieglobštį, darbą,
kuris dėka gali išlaikyti pati savę. Sumaterialijimas paunele
žmogų netinkus gantai. Šią temą apysakė „Su peteliške
ant lūpy“ nagsinėja iš moderniosios lietuvių literatūros
atstovas, novelistas Romualdas Granauskas. Kurinėje vaikidejimo
phylos tarp seniosios vi naujosios kertos, kuris atsiade dėl pak-
tinų žmonių vertylės. Vaikus, po turi laikotinų nvykų;

sodlybą, kurioje gyveno senoji lietuvių klasė, nėkup negali nusinti. Briliantinės nuo kaimo tradicija jšem kelia nerding, rūpestž. Miesto žmonės - Vaikai - mintj suokia kitaip nei kaimo gyventojas. Jaunam vyrui - tai pabaiga, o žmogui, kurį nustatos nepe gamta ir namas rodėjus gyvenimas ji nėk nekeičia. Vaikus žmonės gali paestis tik savo aplinkoje - automobiliųje, kur jis nepareikia nesios bortos palikimas - tradicija, gamtos galios ir paslaptinga energija. Naujostos kentos vertybės perlaikę palei - nutraukę reišys nuo gamta. Vaikus žmonės peržiūrės, tačiau netino, kaip jis yra neišs u kaimu, koks sasaia jungia jį i prancūzės kantas - įnailėdėjai, paragvaidžių trolejų valtij jo neišgirdina, tačiau verčia nerimaisti, tarsi pačiam išgyventi savo mintj, kuri turėty lapti neatnešaną gyvenimui žemėje dolini, tačiau tai priverčia Vaikus sumišti - jis kito, jis ne kaimo žmogus, todėl tai ji išsineria. Naujoji kanta, laikui bégant, pakeli vertybės, todėl dabartiniam žmogui būtų labai sunku vil atsigrežti į kaimą, gamtą, tradiciją.

Todel pakeli siemos

samprata?

Šeima - tai artimiausi giminės nariai, kurie gyvečia daugiau. Šeima tragi, jog tai gana abstrakti sąvoka, kadaangi visi turime apsiplėšimą, ką iš tikrų mes laikome ir vadiname šeima - galbūt tai gori drąsai ar brangiai žmogis. Per daugelį metų iš samprata kito, atrado naujas posūkius iš moksliav. Kas jt lemė šemos pakėtimus ir koki jis suiformavo metams bégant?

Kultūrinis atnaujinimas pakeli siemos vertybės. Be jokios abejonės, daug itakos siemos formacijai turi kultūrinis gyvenimės iš jų reida. Kintanti visuomenė, Lietuvos reformos, išvirkia veikia iš antrojių sėtykių, tapusavie žmogus. Apie naujų tėvy i vaikų sėtykių laikotarpių savo literatūroje kalba i XIX a. antrosios puses lietuvių prozininkas, novelistas Jonas Biliūnas. Kuriuoję „Ubagas“ išreiškiamas pokytis, informavęs dėl kultūrinio gyvenimo xaidos. Petras Sabaliūnas, pagrindinis novelis veikėjas, nėračia pykčio ar pagriovis nėvi dėl to, kad jis iš išvijo iš namų. Ubagas suprant, jog pasikeitės vertybės lemė tokį jo likimą - to pakeli neįmanoma. Pasėnas iš pasakotojo likimas - jis, grįžęs iš visuonių lietuvių,